

Arrest

nr. 138 435 van 12 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 9 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, van 22 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, van 22 augustus 2014 houdende het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 25 augustus 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Mr. W. DAMEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 januari 2003 wordt aan de verzoeker, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.2. Op 26 januari 2004 wordt de verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden.

1.3. Op 10 augustus 2009 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 11 september 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 17 maart 2011 wordt de aanvraag geweigerd. Bij arrest nr. 106 021 van 28 juni 2013 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.5. Op 26 oktober 2009 wordt de verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens bezit van verdovende middelen. Na verzet van de verzoeker veroordeelt de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen de verzoeker bij vonnis van 29 juli 2011 tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

1.6. Op 8 februari 2011 veroordeelt de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen de verzoeker bij verstek tot een gevangenisstraf van 10 maanden

1.7. Op 11 april 2011 en op 4 mei 2011 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.8. Op 7 juni 2011 wordt de verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden. Na verzet van de verzoeker veroordeelt de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen de verzoeker bij vonnis van 29 juli 2011 tot een gevangenisstraf van 1 jaar.

1.9. Op 28 juni 2011 wordt de verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden. Na verzet van de verzoeker veroordeelt de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen de verzoeker bij vonnis van 29 juli 2011 tot een gevangenisstraf van 1 jaar.

1.10. Op 29 juli 2011 en op 5 augustus 2011 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.11. Op 4 oktober 2011 wordt de verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar. Na verzet van de verzoeker veroordeelt de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen de verzoeker bij vonnis van 13 december 2011 tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

1.12. Op 14 augustus 2014 ontvangt de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Op dezelfde dag wordt de verzoeker een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor acht jaar opgelegd. Deze beslissingen worden op 22 augustus 2014 ingetrokken.

1.13. Op 22 augustus 2014 ontvangt de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing die op 25 augustus 2014 aan de verzoeker ter kennis wordt gegeven. De beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, W.V.H., attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan:

- inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 26.01.2004 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 maanden
- inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen als mededader, weerspanningheid, feit(en) waarvoor hij op 29.07.2011 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar + 1 jaar + 6 maanden,
- inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 13.12.2011 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar (4 maanden met uitstel)

Betrokkene verblijft sinds 17/10/2011 in de gevangenis.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

- gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan - inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 26.01.2004 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 maanden / inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen als mededader, weerspanningheid, feit(en) waarvoor hij op 29.07.2011 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar + 1 jaar + 6 maanden / - inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 13.12.2011 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar (4 maanden met uitstel), bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

-Gezien betrokkene, zoals uit het voorgaande blijkt, vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

(...)"

1.14. Op 22 augustus 2014 wordt de verzoeker een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor acht jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die op 25 augustus 2014 aan de verzoeker ter kennis wordt gegeven. De beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Aan betrokkene wordt op basis van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van acht jaar opgelegd omdat hij zich schuldig gemaakt heeft aan

- inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 26.01.2004 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 maanden
- inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen als mededader, weerspanningheid, feit(en) waarvoor hij op 29.07.2011 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar + 1 jaar + 6 maanden,
- inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 13.12.2011 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar (4 maanden met uitstel)

Betrokkene verblijft sinds 17/10/2011 in de gevangenis.

Gezien het winstgevend karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt.

*Het winst oogmerk van het criminele gedrag van betrokkene motiveert de toepassing van een termijn van acht jaar voor het inreisverbod.
(...)"*

1.15. Op 30 september 2014 is de verzoeker gerepatriëerd naar Tunis.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. Zij ontwaart in hoofde van de verzoeker een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat uit het administratief dossier blijkt dat hij op 30 september 2014 onder escorte is vertrokken.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn (*cf. RvS 25 maart 2013, nr. 222.969*).

Wanneer een verzoeker zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet hij een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (*RvS 18 december 2012, nr. 222.810*).

Te dezen blijkt uit het verslag van vertrek, dat zich in het administratief dossier bevindt, dat de verzoeker op 30 september 2014 onder escorte is vertrokken naar Tunis. Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang van de verzoeker bij onderhavig beroep, stelt zijn raadvrouw dat het belang behouden blijft ten aanzien van het inreisverbod. Nu uit de repatriëring van de verzoeker volgt dat de eerste bestreden beslissing, namelijk de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (*bijlage 13septies*), volledige uitvoering heeft verkregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen, wordt niet ingezien in welk opzicht de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel de verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Bijgevolg toont de verzoeker niet aan dat hij thans het wettelijk vereiste actueel belang bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing heeft.

3.3. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg onontvankelijk, in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoeker een schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele

vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Uit het voorliggende dossier blijkt dat verzoeker drie veroordelingen aangaande inbreuken op de drugswetgeving heeft opgelopen en dat deze veroordelingen erop wijzen dat verzoeker ook bij zijn invrijheidstelling zal recidiveren gezien het winstgevend karakter en een gevaar vormt voor de openbare orde.

Verzoeker verblijft sinds 2002 op het Belgisch grondgebied en diende een regularisatieaanvraag in op 11.12.2009, dewelke recent ongegrond werd verklaard.

Verzoeker is met deze beslissing niet akkoord gezien voor de motivering van de afwijzing van de regularisatieaanvraag werd gewezen op de instructie die bij arrest van de Raad van State dd. 19.12.2009 werd vernietigd.

Verzoeker wenst aldus een nieuwe regularisatieaanvraag in te dienen.

Duidelijk is dat aan het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde een groter belang wordt gehecht dan aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Verzoeker heeft binnenkort zijn straffen uitgezeten, dewelke daarenboven misdrijven betreffen gepleegd in specifieke omstandigheden, en hiervan schuld beseft. Het is omwille van bepaalde specifieke omstandigheden dat verzoeker deze feiten heeft gepleegd.

De specifieke sociale situatie van verzoeker staat geenszins onderschikt in verhouding tot de gepleegde feiten.

Verzoeker heeft zich enorm geëngageerd voor zijn integratie in België. Hij heeft hiervoor cursussen Nederlands en Residentieel Elektronisch Installateur gevolgd, zoals bij de regularisatieaanvraag ook uitvoerig werd omschreven.

Men kan ook niet anders dan aanvaarden dat verzoeker sociale banden heeft opgebouwd, aangezien hij sinds 2002 in België heeft verbleven.

Verzoeker heeft geen banden meer in zijn land van herkomst en zal aldaar op straat terecht komen.

Het gevaar op recidive of het gevaar voor schending van de openbare orde is daarenboven niet meer reëel gezien verzoeker reeds jaren in de gevangenis heeft vertoefd en aldaar tot schuldbesef is gekomen.

Hij wenst zich verder te integreren in de maatschappij en aan de hand van zijn module elektronisch installateur kan hij bij zijn invrijheidsstelling en bij positieve regularisatie aan de slag.

Verzoeker wenst dan ook in België te verblijven, minstens naar België te kunnen terugkeren.

Zijn recht op sociaal leven wordt hem ontkend met een bevel om het grondgebied te verlaten, gepaard gaande met een inreisverbod van 8jaar.

Daarenboven staat de duur van het inreisverbod, nl. 8jaar, totaal niet in verhouding tot het karakter van de feiten en de opgelopen straffen.

Een inreisverbod van 8jaar is dan ook volkomen buiten proportie.

Verzoeker heeft zijn straf bijna volledig uitgezeten. Hem een bevel om het grondgebied te verlaten geven samen met een inreisverbod van 8 jaar wordt door verzoeker ervaren als een bijkomende bestraffing, hetgeen geenszins de bedoeling kan zijn van een inreisverbod.

Tot slot is het gelet op het bovenstaande niet noodzakelijk verzoeker vast te houden met het oog op effectieve repatriëring.

Zodat:

De bestreden beslissing niet naar recht verantwoord is en in strijd is met de beginselen van behoorlijk bestuur."

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker stelt een schending voor van artikel 8 EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt dat hij sinds 2002 op het Belgische grondgebied verblijft en op 11 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende, die recentelijk ongegrond zou zijn verklaard. Met die beslissing zou hij het niet eens zijn en hij zou een nieuwe aanvraag willen indienen. Hij zou bijna zijn straffen hebben uitgezeten. Hij zou zich enorm geïntegreerd hebben in de Belgische samenleving en hier sociale banden hebben opgebouwd. Hij zou geen banden meer hebben in zijn herkomstland. Het gevaar voor de openbare orde zou niet meer reëel zijn daar hij reeds jaren in de gevangenis heeft verbleven. Het recht op een sociaal leven zou worden miskend.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet betwist dat hij meerdere malen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Antwerpen wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen. In de beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd en in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt melding gemaakt van de veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen. In de beslissing houdende het inreisverbod werd gewezen op het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten en dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde vormt. Het feit dat verzoeker aanhaalt reeds jaren in de gevangenis te hebben vertoeft, is geenszins een betoog dat van die aard is om de motivering in de beslissing te weerleggen. Het jarenlange verblijf in de gevangenis en de verschillende veroordeling wegens gelijkaardige feiten zijn wel degelijk een rechtvaardige grond om te besluiten dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt. Buiten het feit dat hij het niet eens is met voormeld vaststelling, toont verzoeker niet aan dat de beslissing genomen werd op basis van een verkeerde voorstelling van feiten.

Het gegeven dat hij een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf zou willen indienen, kan geenszins enige invloed hebben op de geldig genomen beslissing. In ieder geval toont verzoeker het tegendeel niet aan.

Waar hij thans de bescherming inroept van artikel 8 EVRM, laat hij volkomen na aan te tonen met wie hij in België een effectief gezinsleven zou onderhouden. Verzoeker maakt louter melding van "sociale banden", doch toont op geen enkele wijze in concreto aan over welke banden het dan wel zou gaan en nog minder dat die van die aard zijn dat ze zou zouden kunnen vallen onder de bescherming die geboden wordt door artikel 8 EVRM. In ieder geval waren in het dossier geen elementen aanwezig die wijzen op enig gezinsleven. De verwerende partij heeft geenszins de plicht om te motiveren omtrent iets wat er niet is. Een schending van artikel 8 EVRM wordt door verzoekers vage betoog niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond."

4.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het

bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen specificeert de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift met welke personen hij samen een gezinsleven of een familieleven leidt, zodat niet wordt ingezien op welke wijze door de tweede bestreden beslissing zijn recht op een familie- of gezinsleven niet zou zijn gerespecteerd. Ook over de wijze waarop zijn recht op een privéleven niet zou worden gerespecteerd, blijft de verzoeker uiterst vaag. Hij laat wat dat betreft gelden dat men niet anders kan dan aanvaarden dat hij *“sociale banden heeft opgebouwd, aangezien hij sinds 2002 in België heeft verbleven”* en dat met de bestreden beslissingen *“(z)ijn recht op sociaal leven (...) hem (wordt) ontkend”*. Hij concretiseert evenwel niet met welke personen hij deze sociale banden heeft uitgebouwd. Evenmin toont hij aan dat deze niet nader genoemde personen hem in zijn land van herkomst niet zouden kunnen komen opzoeken. Tenslotte maakt hij niet aannemelijk waarom hij zijn recht op een sociaal leven niet zou kunnen uitoefenen met de plaatselijke bevolking in zijn land van herkomst.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

4.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Te dezen is de tweede bestreden beslissing gesteund op het gegeven dat de verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan verschillende inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen en wordt uit *“het winstgevende karakter van deze misdadige activiteiten”* afgeleid dat de verzoeker *“een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt”*. De verzoeker ontkent noch de door hem gepleegde inbreuken, noch het winstgevend karakter van deze inbreuken. Hij slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding. Zijn voorgehouden integratie in België doet hieraan geen afbreuk. Bijgevolg kan de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet worden aangenomen.

4.3.3. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de tweede bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft hierbij gebruik gemaakt van de hem bij artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheden. De verzoeker voert aan dat het omwille van bepaalde specifieke omstandigheden is dat hij deze feiten heeft gepleegd. Hij laat evenwel na te concretiseren welke deze specifieke omstandigheden zijn en hij toont niet aan dat deze specifieke omstandigheden heden niet meer zouden bestaan. Noch door er op te wijzen hij *“binnenkort zijn straffen (heeft) uitgezeten”*, noch met de loutere bewering dat *“(h)et gevaar op recidive of het gevaar voor schending van de openbare orde (...) niet meer reëel (is) gezien (hij) reeds jaren in de gevangenis heeft vertoefd en aldaar tot schuldbesef is gekomen”*, toont de verzoeker aan dat het kennelijk onredelijk is om uit het winstgevend karakter van zijn misdadige activiteiten af te leiden *“dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt”* en dat bijgevolg *“(e)en inreisverbod van acht jaar (...) volkomen buiten proportie (is)”*. Uit wat voorafgaat volgt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de tweede bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.3.4. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN